

yderligere Hjælp, kan de ikke klare Situationen, maa enhver kunne begribe, at saa vil den Tillidsfaktor, som fornuftigvis spiller en Rolle i hele dette Problem, i høj Grad tage Skade. Naar Regeringen efter at have modtaget denne Henvendelse ikke er kommet til det Resultat, at den paa Grundlag heraf vil indlade sig paa en virkelig Realitetsforhandling, begriber jeg ikke, at man overhovedet offentliggør Skrivelsen, saa kan det kun have en skadelig Virkning.

Jeg maa altsaa i allerhøjeste Grad beklage Regeringens forunderlige fuldkomne Evneløshed — i hvert Fald indtil dette Øjeblik — til virkelig at forhandle om dette Spørgsmaal, der, saavel efter Regeringspartiets Mening som efter min Mening, var en Hovedhjørnesten i den Valgkamp, som er blevet ført. Og jeg maa saa meget stærkere gøre det, som Kendsgemningerne har vist gennem det, der er sket i Landstinget, at det konservative Parti erkender, at Udfaldet af Folketingsvalget maa der tages Hensyn til. Under disse Forhold er det altsaa, at jeg aldeles ikke begriber, at Regeringen mener at kunne bære det Ansvar overhovedet ikke at foretage sig noget alvorligt; og jeg henstiller til den højtærede Finansminister nu i den allersidste Time dog virkelig at gøre et alvorligt Forsøg paa at faa gjort noget. Hvis dette ikke sker, forekommer det mig at være overmaade skadeligt, at man har ladet denne Henvendelse fra Valutacentralen, som er fremkommet, offentliggøre, noget, som Regeringen og Regeringen alene i Kraft af den Form for Offentliggørelse, den har valgt, maa være ansvarlig for.

Finansministeren (Bramsnoes): Jeg vil gerne takke de ærede Ordførere for den Realitetsstilling, der er indtaget til Lovforslaget. Jeg forstaar jo, at man har anerkendt de almindelige økonomiske Synspunkter, jeg har fremsat angaaende Nødvendigheden af at faa en delvis Fornylse af denne Lov, som blev vedtaget den 1. Februar 1924, og at man fra alle Sider er villig til at give Tilslutning til dens delvise Fornylse.

Men jeg vil gerne gøre nogle Bemærkninger til det ærede Medlem Hr. N. Neergaard i Anledning af den Del af hans Tale, som vedrørte Finansloven 1924—25 og tidligere Finanslove og Tillægsbevillingslove. Det ærede Medlem Hr. N. Neergaard mente, at jeg var noget for ømskindet, naar jeg beklagede mig over saadanne Smaating, som at der bogholderimæssigt laa en 5—6

Mill. Kr. i Kassebeholdningen, uden at der var en Øres virkelig Værdi, og naar jeg ikke fandt det som en Behagelighed, at jeg fik Lov til at stille Forslag om at bevilge disse Udgifter; for det ærede Medlem havde, da han overtog Finansministeriet i 1920, haft ganske anderledes Vanskeligheder at overvinde. Ja, de Vanskeligheder, som det ærede Medlem havde at overvinde den Gang, er jo beskrevet vidt og bredt og mange Gange. Jeg har ikke hørt det ærede Medlem holde nogen Tale i Rigsdagen om finansielle Forhold siden den Tid, uden at beskrive omhyggeligt, hvilke store finansielle Vanskeligheder der var, den Gang da Regeringen kom til, hvilket Kaos der herskede i alle Forhold, og hvorledes man nu havde bragt alting paa ret Køl igen. Dette har jo været Linien.

Saa synes jeg, det er ganske rimeligt, at jeg maa sige: Nej, der er virkelig ikke bragt alting paa ret Køl igen, for der er adskillige Udgifter, som den afgaaede Finansminister synes ganske at have glemt, Udgifter, som har figureret paa Kassebeholdningen i Aarrækker, og som det er underligt at tænke sig, at den højtærede Finansminister ikke skulde have været opmærksom paa den Gang, og som det vilde være en naturlig Pligt at føre frem til en Bevilling. Det skyldes jo ikke Statsregnskabets Opstilling, at denne Konto angaaende den internationale Kommission stadig ikke er likvideret gennem en Rigsdagsbevilling; hvis dette skulde være Aarsagen, vilde der overhovedet ikke kunne komme Overensstemmelse mellem bevilgede Udgifter og Regnskabet. Der var ikke noget som helst i Vejen for, og der var al Foranledning til, at den tidligere Finansminister var gaaet til Rigsdagen og netop havde faaet Bevilling for at faa Regnskabet rigtigt i Orden, ikke alene bogholderimæssigt, men ogsaa virkelig værdimæssigt. Det har Regnskabet krævet i en lang Aarrække af den tidligere Finansminister; den tidligere Finansminister har blot ikke lyttet til dette Krav, som Regnskabet stillede til ham hver Dag. Disse Penge har jo staaet der siden 1920 og 1921, og jeg havde tænkt, at det havde været, om jeg saa maa sige, en Slags Æresgæld, som det tidligere Ministerium vilde have sat en Ære i at bringe til Rigsdagen og faa dækket ved en Bevilling.

Den Million Kroner, som staaar angaaende nogle Hvedetransaktioner under Krigsaarene, synes jeg ogsaa, det havde været rimeligt at faa ud af Verden, naar man saa ofte skulde fortælle, at man havde ryddet